

اعلامیه مطبوعاتی

نشست بغداد؛ خیانتی دیگر بر قبیله اول مسلمانان!

(ترجمه)

در روز شنبه، برابر با ۱۷ می ۲۰۲۵ م، سی و چهارمین نشست سران عرب در شهر بغداد برگزار شد. در بیانیه پایانی این نشست، بر لزوم اجرای قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل در خصوص تجاوز به غزه تأکید شد، همچنین خواستار تسریع در رساندن کمک‌های بشردوستانه به غزه گردید. بیانیه، بر «محوریت قضیه فلسطین و حمایت مطلق از حقوق ملت فلسطین» تأکید ورزید.

در این بیانیه همچنین بر ضرورت یافتن راه حل سیاسی برای توقف درگیری‌ها در سودان تأکید شده است. علاوه بر آن، تجاوزات رژیم یهود علیه سوریه محکوم شده و بر «لزوم پیشبرد روند سیاسی انتقالی جامع در سوریه» تصریح شده است. در همین راستا، از اعلام رئیس جمهور امریکا، دونالد ترامپ، مبنی بر لغو تحریم‌ها علیه سوریه نیز استقبال شد. بیانیه همچنین حمایت از لبنان در حفظ امنیت، ثبات و تمامیت ارضی‌اش را اعلام کرد.

در خصوص یمن، بیانیه بر حمایت مجدد از شورای ریاستی و پشتیبانی از تلاش‌های دولت برای دستیابی به آشتی ملی و تأیید تلاش‌های بین‌المللی و منطقه‌ای در راستای حل سیاسی جامع بحران یمن تأکید کرد.

دولت عراق بیش از یک ماه است که با صرف هزینه‌ای بالغ بر ۶۰۰ میلیون دلار و در پرتو تمرکز رسانه‌ای گسترده، خود را برای این نشست آماده می‌کرد، به گونه‌ای که گویی این نشست مرهقی است بر زخم‌های امت اسلامی. اما نتیجه این اجلاس نیز همانند نشست‌های پیشین چیزی جز صدور بیانیه‌هایی در قالب «خواستاریم، محکوم می‌کنیم، حمایت می‌کنیم، استقبال می‌کنیم» نبود؛ بیانیه‌هایی که نه یورش دشمن را دفع می‌کند و نه مانعی در برابر متجاوز است.

این حال و روز امت اسلامی است، زمانی که زمام امورشان به دست کسانی افتاده که رسول الله صلی الله علیه وسلم درباره‌شان هشدار داده است؛ چنان‌که امام احمد رحمه الله روایت می‌کند، رسول الله صلی الله علیه وسلم به کعب بن عجره فرمود:

«أَعَاذَكَ اللَّهُ مِنْ إِمَارَةِ السُّفَهَاءِ» قَالَ: وَمَا إِمَارَةُ السُّفَهَاءِ؟ قَالَ: «أُمَرَاءُ يَكُونُونَ بَعْدِي، لَا يَقْتَدُونَ بِعَدِي وَلَا يَسْتَنْوُونَ بِسُنَّتِي، فَمَنْ صَدَقَهُمْ يَكْذِبُهُمْ وَأَعَانَهُمْ عَلَى ظُلْمِهِمْ فَأُولَٰئِكَ لَيْسُوا مِنِّي وَلَسْتُ مِنْهُمْ وَلَا يَرْدُوا عَلَيَّ حَوْضِي، وَمَنْ لَمْ يُصَدِّقْهُمْ يَكْذِبُهُمْ وَلَمْ يُعَنْهُمْ عَلَى ظُلْمِهِمْ فَأُولَٰئِكَ مِنِّي وَأَنَا مِنْهُمْ وَسَيَرِدُوا عَلَيَّ حَوْضِي» (امام

احمد)

ترجمه: (ای کعب) الله ترا از امارت سفهاء نجات دهد، پرسید: امارت سفهاء چیست؟ فرمود: امیرانی پس از من خواهند آمد که به راه و سنت من اقتدا نخواهند کرد؛ پس هرکس دروغ‌های آنان را تصدیق کند و در ظلم شان یاری‌شان دهد، از من نیست و من از او نیستم و هرگز به حوض من وارد نخواهد شد؛ و هرکس آنان را تصدیق نکند و در ظلم شان یاری نرساند، او از من است و من از او هستم و به حوض من وارد خواهد شد.

حکام امروزی همان سفهایی هستند که حتی جوانمردی جاهلی را نیز از کف داده‌اند، در حالی‌که با چشم خود می‌بینند که کفار هندوی، بودایی، صلیبی و یهودی چگونه مسلمانان بی‌گناه را به شیوه‌ای وحشیانه قتل عام می‌کنند، سرزمین‌های شان را ویران می‌سازند و آنان را آواره می‌سازند. اما در مقابل این جنایات، این سفهاء جز صدور بیانیه‌هایی بی‌اثر و شعارهایی بی‌جان کاری نمی‌کنند؛ بلکه همین واکنش‌های سست، دشمن را بر جنایاتش گستاخ‌تر، مصمم‌تر و وحشی‌تر می‌سازد.

این واقعیت نشست‌های سران عرب از زمان اولین نشست در سال ۱۹۴۶ م. تاکنون است -و از الله سبحانه و تعالی می‌خواهیم که این، آخرین نشست این خائنان سفیه باشد- که هرگز در هیچ موردی راه‌حلی برای هیچ معضلی ارائه نکرده‌اند. بلکه این نشست‌ها، خود ریشه استمرار بحران‌ها هستند، زیرا مرزهایی را تأیید و تحکیم می‌کنند که استعمارگر کافر ترسیم کرده است، و کشورهایی را تثبیت می‌کنند که پیش‌تر یک امت متحد و قدرتمند بودند؛ امتی که عملش بر گفتارش پیشی داشت.

آنگاه که الله سبحانه و تعالی ما را از واگذاری اموال به سفهاء نبی کرده است، چگونه می توان حاکمیت و سلطه را به آنان سپرد؟

ای مسلمانان! شما نیازمند امامی هستید که همچون سپری در برابر دشمن باشد، امامی پرهیزگار، عادل و پاک، که شریعت الله سبحانه و تعالی را اقامه کند، پیام هایش پایه های کفر را بلرزاند و دشمن را از عواقب تعدی بترساند؛ و خطابش این باشد که: «پاسخ، آن است که می بینی نه آن که می شنوی»!

غزه با قطعنامه های شورای امنیت نجات نمی یابد، و تجاوزات یهود علیه سوریه، لبنان و یمن با محکومیت ها پایان نمی پذیرد؛ بلکه تنها درمان حقیقی آن، خروج در راه الله سبحانه و تعالی، برافراشتن پرچم ها و حرکت ارتش ها در پاسخ به ندای الله و رسولش است؛ چنان که وی سبحانه و تعالی می فرماید:

﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾ [النساء: 75]

ترجمه: چرا باید در راه الله و (نجات) مردان و زنان و کودکان درمانده و بیچاره ای نجنگید که (فریاد برمی آورند و) می گویند: پروردگارا! ما را از این شهر و دیاری که ساکنان آن ستم کارند (و بر ما بیچارگان ستم روا می دارند) خارج ساز و از جانب خود سرپرست و حمایت گری برای ما پدید آور، و از سوی خود یابری برایمان قرار بده (تا ما را یاری کند و از دست ظالمان برهاند).

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایة عراق